

„Ma tahan lihtsalt öelda, et pole ma veel kuulnud, et tasast rada oleks sõprus käin'd,” ütleb Marcus mulle oma turvavööd näperdades.

See on esimene kord, kui ma kuulen Marcust minult siiralt vabandust palumas, ja siiani on sellega kaasnenud kuus klišeed, kaks äravusserdatud kirjandustsitaati ja silmside vältimine. Sõna *vabandust* küll kõlas, aga sellele eelnenud *ma ei oska eriti õõnestas* omajagu öeldu puhtsüdamlikkust.

Ma vahetan käiku. „Kas see ei peaks olema „et tasast rada käinuks ustav arm*”? „Suveöö unenäost”, kui ma ei eksi.”

Me oleme ööpäev läbi avatud Tesco kõrval. Kell on pool neli hommikul ja õues on pilkaselt pime, aga poekese tuhm kollased tuled valgustavad meie ees olevas autos istuvat kolme inimest, nagu nad oleksid just rambivalgusse astunud. Me oleme neil sabas, järgneme mõlemad aeglasel kolinal nende ees sõitvale veoautole.

Sekundi murdosa jooksul näen kõrvalpeeglist juhi nägu. Ta meenutab mulle Addiet – kui kellegi peale piisavalt palju mõelda, hakkad teda igal pool nägema.

Marcus turtsatab pahaselt. „Ma räägin oma tunnetest, Dylan. See on piinarikas. Palun tõmba nüüd pea tagumikust välja, et sa ikka kuuleksid, mida sulle öeldakse.”

See toob mulle naeratuse näole. „Olgu peale. Ma kuulan.”

Ma sõidan edasi, pagariärist mööda. Selle tuled valgustavad taas eessõitva juhi silmi, tema kulmud on nurgeliste prillide kohal pisut ülespoole kerkinud.

„Ma tahan lihtsalt öelda, et ma tean küll, et meil oli mõningaid

* William Shakespeare. Suveöö unenägu. – Kogutud teosed. EKSA 2014, lk 640. Tlk Georg Meri. (Tõlkija märkus.)

raskusi ja ma ei lahendanud neid olukordi just hästi ja see on – on väga kahetsusväärne, et nii läks.”

Tõesti hämmastav, millistesse lingvistilistesse sõlmedesse ta võib end mässida, et vältida lihtsaid sõnu „palun vabandust”. Ma ei ütle midagi. Marcus kõhatab ja niheleb veel natuke, ja mul hakkab temast juba peaaegu kahju ning olen valmis talle ütleva, et pole midagi, ta ei pea seda välja ütleva, kui ta selleks valmis ei ole, aga kui me kihlveokontorist tühikäigul mööda veereme, langeb meie ees olevale autole järjekordne valgusesähvatus ja Marcus ununeb. Juht on akna alla keeranud, oma käe sealt välja pistnud ja hoiab autokatuses kinni. Naise randme ümber on hulгим käevõrusid, mis autotulede helgis hõbe-punaselt säravad. See liigutus on nii valusalt tuttav: sale ja kahvatu käsivars, selle esiletoomine, ja need käevõrud, need ümarad lapsikud helmed, mis on tema randmele kokku kuhjatud. Ma tunneksin need ükskõik kus ära. Mu süda jõnksatab, nagu oleks löögi vahele jätnud, sest see *ongi* tema, see on *Addie*, ja tema pilk kohtub tahavaatepeeglis minu omaga.

Ja siis Marcus karjatab.

Varem karjatas ta sama õudusega, kui me sõitsime mööda Greggsist, mis reklaamis vegan-vorstipirukaid, seega ma ei reageeri nii kiiresti, nagu seda ehk muidu teeksin. Kui meie ees olev auto järsult peatub ja ma ei jõua Marcuse isale kuuluvas seitsmekümne tuhande naelases Mercedeses pidurit vajutada, jääb mul just piisavalt aega seda kahet-seda.

Põmaki!

Mu pea nõksatab nii kiiresti tahapoole, et prillid lendavad eest ja üle peatoe. Keegi karjub. *Ai, pagan* – kaelas lahvatab mul valu ja ma ei suuda mõelda muud, kui: *issand, mida ma tegin? Kas ma sõitsin millelegi otsa?*

„Täitsa perses,” ütleb Deb mu kõrval. „Kas sinuga on kõik korras?”

Ma koban prillide järele. Neid muidugi leidmata.

„Mis kurat see veel oli?” küsin kogeledes.

Mu värisevad käed liiguvad roolile, siis käsipidurile, siis tahavaatepeeglile. Püüan end koguda.

Ma näen teda peeglist. Ilma prillideta on ta küll veidi ähmane. Veidi ebatõeline. Aga see on siiski tema, pole kahtlustki. Ta paistab nii tuttav, et hetkeks tundub mulle, nagu vaataksin iseenda peegelpilti. Korraga peksab mu süda nii ägedalt, nagu kühveldaks endale rinnus ruumi juurde.

Deb ronib autost välja. Meie ees olev prügiauto sõidab minema ja selle esituled tabavad tolle rebase saba, kelle pärast auto pidurdas. Loom longib kõnniteele. Pilt saab aeglaselt selgeks: prügiauto peatub rebase pärast, mina peatun prügiauto pärast ja minu taga sõitev Dylan ei peatu üldse mitte. Ja siis – *põmaki!*

Ma vaatan uuesti peeglist Dylani poole; tema vaatab ikka veel mind. Kõik tundub muutuvat aeglasemaks või vaiksemaks või ähmasemaks, otsekui oleks keegi mingit kogu maailma mõjutavat nuppu keeranud.

Ma ei ole Dylanit üle pooleteise aasta näinud. Ta oleks pidanud kuidagi muutuma. Kõik muu ju on. Aga isegi siit, isegi poolpimeduses, tunnen ma ära tema ninajoone, tema pikad ripsmed, tema

ussimustrit meenutavad kollakasrohelist silmad. Ma tean, et need silmad on sama suured ja vapustatud nagu siis, kui ta mu maha jättis.

„Igatahas,” ütleb mu õde. „Meie Mini üle võib küll uhke olla.”

Mini. Auto. Kõik tulvab hooga tagasi ja ma klõpsan oma turvavöö lahti. See õnnestub alles kolmandal katsel. Mu käed värisevad. Kui ma uuesti tahavaatepeeglist kiikan, koonduvad mu silmad esi-, mitte tagaplaanile ja ma näen Rodneyt, kes kõssitab meie auto tagaistmel, pea käte vahel peidus ja nina vastu põlvi surutud.

Pagan. Ma unustasin Rodney täiesti ära.

„Kas sinuga on kõik korras?” küsin temalt samal hetkel, kui Deb küsib:

„Addie? Kõik korras?” Ta pistab pea uuesti autosse ja krimpsutab nägu. „Sul on ka kael valus?”

„Jah,” vastan, sest kohe, kui ta on seda küsinud, saan aru, et just nii see on, ja *räigelt valus*.

„Jessas,” ütleb Rodney, kes end ettevaatlikult kaitseasendist sirgemaks ajab. „Mis juhtus?”

Rodney küsis eile „Cherry ja Krish saavad rangid kaela” Facebooki-rühmas, kas keegi, kes sõidab Chichesteri kandist pulma, võiks talle küüti pakkuda. Kuna keegi teine ei vastanud, otsustasime Debiga talle halastada. Ma ei tea Rodneyt midagi muud peale selle, et ta sööb hommikuks ühe Weetabixi küpsise, on pidevalt kõssis ja tema T-särgil on kiri *Ma olen ikka veel siin, kuigi muudkui vajutan Esc-klahvi*, ent mulle tundub, et sellega ongi peamine öeldud.

„Mingi Mercedesega sitapea sõitis meile tagant sisse,” ütleb Deb talle ja ajab end sirgu, et uuesti meie taga olevat autot vaadata.

„Deb ...” ütlen.

„Mis on?”

„See on vist Dylan. Seal autos.”

Ta tõmbab nina kirtsu ja kummardub uuesti alla, et mind näha. „Dylan *Abbott* või?”

Ma neelatan. „Jah.”

Ma püüan ettevaatlikult üle öla vaadata. Mu kael protesteerib. Aga siis märkan, et keegi ronib Mercedese kõrvalistuja kohalt välja. Pimedal tänaval seisab sale ja tontlikult kahvatu mees, kelle lokkis juustele langevad tema taha jäävate poefassaadide tuled. Mu süda hakkab jälle liiga kiiresti taguma.

„Ta on koos Marcusega,” ütlen.

„*Marcusega?*” küsib Deb, kelle silmad lähevad suureks nagu tõllarattad.

„Jah. Oh issand.” See on lihtsalt kohutav. Mida ma nüüd peaksin tegema? Midagi kindlustusega seotut? „Kas auto on terve?” küsin.

Ma poen autost välja täpselt samal ajal, kui Dylan tuleb Mercedesest välja. Ta kannab valget T-särki, puuvillaseid lühikesi pükse ja ärakantud mokassiine. Vööaasa küljes on tal karabiinhaak, mis kaob püksitaskusse. See oli minu mõte, see haak, et ta kogu aeg oma võtmeid ära ei kaotaks.

Ta astub Mercedese esitulede valgussõõri. Ta näeb nii kena välja, et ma tunnen südames valutorget. Teda näha on veel raskem, kui ma arvasin. Ma tahaksin korraga kõike teha: joosta tema juurde, joosta ära, tõmmata end kerra, nutta. Ja selle kõige all on täiesti naeruväärne tunne, et keegi on midagi untsu keeranud, otsekui poleks seal kusagil universumis midagi õigel ajal kirja pandud, sest ma ju *pidingi* sel nädalavahetusel Dylanit nägema, esimest korda peaaegu kahe aasta jooksul, aga see oleks pidanud juhtuma alles pulmas.

„Addie?” ütleb ta.

„Dylan,” habisen.

„Kas mingi *Mini* rihtis tõesti just mu isa Mercedese ära?” küsib Marcus.

Mu käsi tõuseb vaistlikult tuka juurde. Ma olen meikimata, räpastes tunkedes, juuksed sättimata. Ma olen *kuude kaupa* mõelnud sellele, milline ma peaksin välja nägema, kui jälle Dylanit näen, ja selline see vaatepilt nüüd küll ei pidanud olema. Aga ta ei silmitse mind pealaest jalatallani, ei näi isegi mu uut juuksevärvi märkavat – ta

vaatab mulle otsa ja jääbki vaatama. Mulle tundub, nagu oleks terve maailm just komistanud ja peab nüüd hinge tõmbama.

„Kuradi perse,” ütleb Marcus. „Mingi Mini! Kus sel häbil ots!”

„Mida kuradit?” ütleb Deb. „Mida sa *tegid*? Sa sõitsid meile lihtsalt tagant sisse!”

Dylan vaatab segaduses ringi. Ma võtan end kokku.

„Ega keegi viga saanud?” küsin oma valusat kaela hõõrudes. „Rodney?”

„Kes?” küsib Marcus.

„Minuga on kõik korras!” hüüab Rodney, kes on ikka veel tagaistmel.

Deb aitab tal sealt välja ronida. Mina oleksin pidanud seda tegema. Mu peas on täielik puder ja kapsad.

„Pagan,” ütleb Dylan, kes lõpuks märkab Mercedese käkras pörke-rauda. „Vabandust, Marcus.”

„Ah, ära selle pärast muretse, sõber, ausalt ka,” ütleb Marcus. „Tead mitu korda ma olen mõne isa auto ära rihtinud? Ta ei pane seda isegi tähele.”

Ma astun paar sammu edasi ja uurin Debi peetud Mini tagaosa. Asi ei paistagi kuigi hull – see *põmakas* oli nii vali, et oleksin arvanud, et midagi tõsist on küljest ära kukkunud. Nagu näiteks ratas.

Enne kui ma arugi saan, mida ta teeb, on Deb juba juhiistmel ja hakkab mootorit uuesti tööle panema.

„Temaga on kõik korras!” ütleb ta. „On alles auto. Parim investeering elus.” Ta sõidab väheke edasi, kõnniteeservast üles, ja paneb ohutuled põlema.

Dylan on läinud tagasi Mercedesesse ja tuhnib kindalaekas. Nad räägivad Marcusega autoabist, Marcus saadab talle oma telefonist mingi e-kirja edasi, ja mina mõtlen endamisi ... just, Dylani juuksed on lühemad. Selles on asi. Ma tean, et ma peaksin hoopis avariist mõtlema, aga mina mängin ainult „Leia kümme erinevust” mängu, uurin Dylanit ja küsin: *mis on puudu? Mis on uut?*

Tema pilk vilksab taas minu poole. Mul hakkab palav. Dylani silmades lihtsalt on midagi sellist – need justkui püüaksid sind kinni, justnagu ämblikuvõrk. Ma sunnin end mujale vaatama.

„Seda et ... ma oletan, et olete teel Cherry pulma,” ütlen Marcusele. Mu hääl väriseb. Ma ei suuda talle otsa vaadata. Korraga olen väga tänulik, et Mini tagumisel pörkelauul on mõlk, mida ma saan uurida.

„No olime jah,” venitab Marcus Mercedest silmitsedes. Võib-olla ei suuda ka tema mulle otsa vaadata. „Aga nüüd me küll enam selle kullakesega neljasadat miili sõita ei saa. See tuleb töökotta viia. Teie oma ka.”

Deb ühmatub eitavalt. Ta on jälle autost välja pugunud ja hõõrub oma vana näruse dressipluusi varrukaga üht kriimu. „Äh, pole tal häda midagi,” ütleb ta ning avab ja sulgeb katseks pagasiluugi. „Kõigest mõlkis.”

„Marcus, see hakkab lolliks minema!” hüüab Dylan.

Ma näen isegi siit, kuidas Mercedese ekraan vilgutab ohutulesid. Need on liiga eredad. Ma pööran pea ära. Kas pole mitte tüüpiline, et kui Marcuse auto läheb katki, hakkab Dylan seda korda tegema?

„Puksiir tuleb poole tunni pärast ja viib auto töökotta,” ütleb Dylan.

„Poole tunni pärast?” küsib Deb uskumatult.

„See kuulub hoolduspaketti,” ütleb Marcus autole osutades. „Mercedes, kullake.”

„Mu nimi on Deb. Mitte kullake. Me oleme juba mitu korda varemgi kohtunud.”

„Muidugi. Ma mäletan küll,” ütleb Marcus muretult. Mitte eriti veenvalt.

Ma tunnen, kuidas Dylani silmad mind enda poole kisuvad, kui me kindlustuseasjadega tegeleme. Mina jändan oma telefoniga ja Deb tuulab dokumente otsides kindalaekas, aga kõik see aeg olen ma äärmiselt teadlik Dylanist, nagu võtaks ta kümme korda rohkem ruumi kui kõik teised.

„Ja kuidas me pulma pääseme?” küsib Marcus, kui me lõpetame.

„Me läheme sinna ühistranspordiga,” ütleb Dylan.

„Ühistranspordiga?” imestab Marcus, nagu oleks keegi just öelnud, et ta võiks minna Cherry pulma toboganiga. Nii et Marcus on ikka veel omajagu mölakas. Ei midagi üllatavat.

Rodney kõhatab. Ta naaldub Mini külje vastu, silmad telefoni küljes kinni. Mul hakkab häbi – unustan ta kogu aeg ära. Aga praegusel hetkel ei ole mu peas Rodney jaoks ruumi.

„Kui te praegu minema hakkate,” ütleb ta, „siis Google’i sõnul peaksite kohale jõudma ... kolmteist minutit kaks läbi.”

Marcus vaatab kella.

„Olgu peale,” ütleb Dylan. „See sobib.”

„Teisipäeval,” lõpetab Rodney.

„Mida?” küsivad Dylan ja Marcus korraga.

Rodney manab näole vabandava ilme. „Kell on pool neli pühapäeva hommikul, on riigipüha nädalavahetus ja te püüate minna Chichesterist Šotimaal asuvasse maakohta.”

Marcus tõstab käed. „Selles riigis valitseb täielik korralagedus.”

Me vaatame Debiga teineteisele otsa. *Ei, ei-ei-ei ...*

„Lähme,” ütlen Mini poole astuma hakates. „Kas sa juhid ise?”

„Addie ...” alustab Deb, kui ma kõrvalistmele poen.

„Kuhu te oma arust lähete?” hüüab Marcus.

Ma löön autoukse pauguga kinni.

„Hei!” ütleb Marcus, kui Deb rooli istub. „Te peate meid pulma viima!”

„Ei,” ütlen Debile. „Ära tee tast väljagi. Rodney! Roni sisse!”

Rodney kuulab sõna. Mis on temast kena. Ma ju ei tunne seda meest piisavalt hästi, et tema peale karjuda.

„Mida kuradiit? Addie. Ole nüüd. Me ei jõua õigeks ajaks kohale, kui te meid peale ei võta,” ütleb Marcus.

Ta seisab nüüd minu akna taga. Koputab sõrmenukkidega klaasile. Ma ei keera akent alla.

„Addie, ole nüüd! Jeesus, sa oled ju Dylanile ometi teene võlgu.”

Dylan ütleb midagi Marcusele. Ma ei kuule, mida.

„Issand, milline jobu ta on,” ütleb Deb kulmu kortsutades.

Ma pigistan silmad kinni.

„Mis sa arvad, kas sa suudaksid seda teha?” küsib Deb minult.
„Neile küüti pakkuda?”

„Ei. Mitte ... mitte neile mõlemale.”

„Siis ära tee tast väljagi. Hakkame sõitma.”

Marcus toksib uuesti aknale. Ma surun hambad kokku, kuigi kael tuikab endiselt, ja hoian pilgu otse enda ees.

„Meie väljasõit pidi olema *lahe*,” ütlen.

See on Debi esimene nädalavahetus ilma tema väikese poja Rileyta. Me pole kuude kaupa millestki muust rääkinudki. Tal on iga puhkepeatus, iga suupiste ette planeeritud.

„See oleks ikkagi lahe,” ütleb ta.

„Nad ei mahu peale,” püüan vaielda.

„Ma võin end koomale tõmmata!” ütleb Rodney.

Ega see Rodney nüüd nii eriti tore olegi.

„See on ju *nii* pikk teekond, Deb,” ütlen ja surun rusikad silmile.
„Olla tundide kaupa Dylaniga samas autos kinni. Ma olen peaaegu kaks aastat kikivarvul mööda Chichesteri ringi hiilinud, et mitte *hetkekski* selle mehega kokku põrgata, rääkimata siis kaheksast tunnist.”

„Ma ei öelnud, et me peaksime seda tegema,” osutab Deb. „Ma ütlen, et lähme juba.”

Dylan on toimetanud Mercedese ohutumasse kohta puksiiri ootama. Ma keeran end rooli taga just sel hetkel, kui ta autost välja tuleb, kogu see peaaegu kuus jalga pikk saledat lohakat elegantsust.

Ma tean, et niipea kui meie pilgud kohtuvad, ei suuda ma teda enam siia maha jätta.

Ka tema teab seda. *Vabandust*, ütleb ta mulle hääletult.

Kui ma saaksin ühe naela iga korra eest, mil Dylan Abbott on minult vabandust palunud, oleksin piisavalt rikas, et see Mercedes ära osta.

Vahel tuleb mulle terve luuletus korraga pähe, nagu see oleks pall, mille mängiv koer on mu jalge ette toonud. Kui ma poen Debi auto tagaistmele ja tunnen valusalt tuttavat Addie lõhnaõli hõngu, turgatavad mulle sekundi murdosa jooksul pähe kaks ja pool rida. *Nii tuttav ja tundmatu/ vaatab ta mulle otsa, / ja ma olen ...*

Ma olen mis? Mida ma olen? Ma olen omadega puntras. Iga kord kui ma Addiet vaatan, käib must jõnks läbi, otsekui hüppaks seal delfiin, ja võiks ju arvata, et üle pooleteise aasta hiljem ei tee see enam *nii väga* haiget, aga teeb küll, ja veel nii kuradi hullult, et ma tahaksin *ulguda*.

„Võta koomale,” ütleb Marcus ja lükkab mu Rodney õla vastu. Ma sirutan käe ja saan veel napilt pidama, enne kui selle Rodneyle sülle toetan.

„Vabandust,” ütleme Rodneyga korraga.

Mu peopesad on niisked; ma muudkui neelatan, justkui võiks see aidata kõiki tundeid enda sees hoida. Addie näeb nii teistmoodi välja: tema juuksed on lõigatud peaaegu sama lühikeseks nagu minu omad ja värvitud hõbehalliks, ja tema prillid – mis nagu imekombel leiti pärast avariid Mini pagasiruumist – on rohmakad ja hipsterlikud, jultunud. Ta on vist veel kaunim kui kunagi varem. Mulle tundub, nagu ma vaataksin Addie ühemunakaksikut: samasugust, kuid erinevat. *Nii tuttavat ja tundmatut.*

Ma peaksin ilmselgelt midagi ütlema, aga mul pole aimugi, mis see võiks olla. Varem ei olnud see mulle mingi probleem – ma olin *ladusa jutuga*. Ma pressin end kitsale keskmisele kohale ja vaatan, kuidas Marcuse isa auto lohiseb nukralt puksiirauto külge kinnitatuna mööda pimedat tänavat eemale, ja ma tahaksin, et saaksin tagasi natukenegi seda suurelisust, mis minus oli siis, kui ma Addiet esimest

korda nägin ja kui mul polnud veel vähimatki aimu, kui sügavalt ja täielikult ta varsti mu elu muudab.

„Miks te üleüldse nii vara teele asusite?” küsib Addie, kui Deb maantee servast liikvele läheb. „Te ju ei salli varast sõitmist.”

Ta meigib ennast, kasutades kõrvalistme kohal oleva päikesesirmi peeglit; ma vaatan, kuidas ta tupsutab käeseljalt mingit pastat oma kreemjale ihule.

„Sa oled veidi ajast maha jäänud,” ütleb Marcus, kes püüab end mugavalt sisse seada ja togib mind seda tehes küünarnukiga roietesse. „Praegusel ajal on Dylanil väga kindlad seisukohad selle kohta, miks väljasõidud lihtsalt *peavad* kell neli hommikul algama.”

Ma vaatan piinlikkust tundes oma põlvi. Just Addie oli see, kes õpetas mulle, kui palju toredam on üks väljasõit, kui startida koidueelses täielikus vaikuses, mil päev on veel lootust tulvil, kuigi tal on õigus: kui me veel koos olime, kurtsin ma pidevalt selle üle, kui vara ta käskis meil teele asuda, kui ees ootas pikk autosõit.

„No igatahes läks hästi, et me nii vara sõitma hakkasime!” siutsatab Rodney ja vaatab käekella, kuigi tema küünarnukid on nii tihedalt vastu külgi surutud, kui olla saab.

Marcus minu mugavuse huvides selliseid ohvreid ei too: tema käed on laiali nagu lendava kotka tiivad, põlv surub muretult minu oma vastu ja küünarnukk on mul poolenisti süles. Ma ohkan.

„Praeguse seisuga läheb meil perekonna grillipeole jõudmisega kiireks,” jätkab Rodney. „Ees ootab üle kaheksa tunni sõitmist ja kell on juba pool kuus!”

„Ahaa, sa tuled ka pulmaeelsele grillipeole?” küsin.

Ta noogutab. Minu küsimus on jultunud katse välja selgitada, mida see Rodney siin teeb, aga ma loodan, et see kostab sõbraliku huvina. Kui nad kõik alles autost välja tulid, arvasin ühe kohutava, tinaraske hetke jooksul, et ta tuleb pulma Addie kaaslasena – Cherry ütles paar kuud tagasi, et võib-olla võtab Addie kellegi kaasa. Aga nende vahel ei ole silmanähtavat sidet; tundub, et Addie enamjaolt lihtsalt eirab teda.

Tegelikult eirab ta enamjaolt kõiki. Pärast seda esimest põgusat silmsidet, mis pani mu südame pekslema ja sisikonna kokku tõmbuma, on ta hoolega vältinud mu pilku iga kord, kui püüan tema tähelepanu võita. Marcus aga toksib autoaknale valjult mingit ogarat rütmi; Deb, kes püüab keskenduda, et Chichesteri möödasõiduteele jõuda, läkitab talle ärritunud pilgu.

„Kas me võiksime mingi muusika peale panna või midagi?” küsib Marcus.

Ma tean, mis sealt tuleb enne, kui Addie jõuab nupule vajutada; niipea kui ma kuulen esimesi noote, pean naeratust tagasi hoidma. Ma ei tea seda laulu, aga Ameerika kantrimuusika on ilmeksimatult äratuntav – piisab vaid mõnest akordist teadmaks, et kohe kuuled lugusid hilisõhtustest suudlustest terrassil, vanades kõrtsides käimisest, pikkadest autosõitudest koos ilusa tüdrukuga kõrvalistmel. Addiele ja Debile on kantrimuusika teismeeast saadik meeldinud; mul oli tavaks Addiet selle pärast narritada, kuigi see oli minust eriti silmakirjalik, kuna mu enda „pika jooksuringi” lood on peaaegu eranditult Taylor Swifti omad. Nüüd piisab mulle ühest bandžoplõnnist, et näha vaimusilma ees, kuidas mõnda mu vana särki kandev Addie tantsib Florida Georgia Line’i saatel. Kuidas Addie keerab autos akna alla ja laulab kaasa Rodney Atkinsi „Watching You’d”, kuidas Addie riietub „Body Like a Back Roadi” meloodia saatel aeglaselt lahti.

„Seda vast küll mitte,” ütleb Addie, käsi telefoni kohal.

„See meeldib mulle! Las olla,” ütleb Deb ja keerab muusikat valjemaks.

„Mis kurat see veel on?” küsib Marcus.

Ma näen, kuidas Addie õlad tema hääletooni peale kerkivad.

„See on Ryan Griffin,” ütleb ta. „Selle ... selle pealkiri on „Woulda Left Me Too”.

Ma võpatan. Marcus turtsatab naerda.

„Ära sa räägi,” ütleb ta.

„See on kantri kullavaramu pleilistis,” ütleb Addie; tema kaelal lahvatavad heleroosad õhetuslaigud nagu kroonlehed. „Ja just seda kuulame järgmised kaheksa tundi. Nii et hakka parem harjuma.”

Marcus teeb autoukse lahti.

„Mida ...”

„Marcus, mida kuradit ...”

Tagaistmel läheb rüseluseks. Marcus togib mind küünarnukiga eemale. Uks on ainult paari tolli jagu avatud, aga tuul tuhiseb läbi terve auto, ja Rodney küünitab nüüd üle minu, püüdes ulatuda käepidemeni, et ust kinni tõmmata, kuni lõpuks kraabib autouust neli või viis kätt ja me kõik küünistame üksteist, Rodney rasvased pruunid juuksed on mul näos, Marcuse jalg kuidagi minu omaga kokku põimunud ...

„Ma lähen häälega!” karjub Marcus, ja ma lausa kuulen tema hääles adrenaliini, seda elevust, mis tal tekib, kui ta saab hakkama mingi lollusega. „Laske mind välja! Ma ei suuda seda kaheksa tundi taluda! Pange kinni!” Ta lagistab naerda, kuigi ma laksan talle nii kõvasti vastu kätt, et mu enda peopesa lööb tuld.

„Sa oled peast segi!” ütleb Rodney. „Me sõidame kuuskümmend miili tunnis!”

Auto kaldub kõrvale. Ma näen tahavaatepeeglist Debi silmi: need on ülimest keskendumisest kissi tõmbunud, kui ta üritab oma sõidurajal püsida. Meist paremal tuhisevad autod mööda liiga eredate esitulede vooluna, nii et mu silme ette jäävad kollakasvalged triibud.

Addie paneb laulu pausile. Marcus suleb ukse. Nüüd, kui muusika vaikib ja tuul enam ukse vahelt sisse ei mühise, on autos kuulda iga heli: Rodney rasket hingamist, häält, mis tuleb sellest, kui Deb end istme vastu lödvaks laseb. Kähmlusest tekkinud adrenaliinitulv tekitab minus jahmatava tahtmise Marcusele vastu nina virutada.

„Mis *kurat* sul viga on?” sisistan.

Siis tunnen, kuidas Addie end pöörab, et minu poole vaadata – võib-olla üllatunult –, aga enne kui ma jõuan tema pilku tabada, on ta end uuesti maantee poole keeranud.

Marcus neelatab, heidab mulle silmanurgast pilgu ja selgelt juba kahetseb oma käitumist, aga ma olen liiga ärritunud, et teda selle eest tunnustada. Hetke pärast hakkab ta sunnitult naerma.

„Me tahame automatkamumuusikat!” ütleb ta. „Pane õige mõni Springsteeni lugu mängima.”

Addie ei ütle tükk aega midagi.

„Deb,” ütleb ta lõpuks, „keera palun järgmisse tanklasse sisse.”

„Kas sa tahad pissile minna?” küsib Deb.

„Ei,” vastab Addie. „Me peame Marcuse maha panema. Et ta saaks hääletada. Nagu ta palus.”

Ta paneb kantrilaulu uuesti mängima.

Selgub, et tükk aega pole tee ääres ühtegi tanklat. Kui me lõpuks üheni jõuame, on mul tõesti vaja pissile minna. Ja natuke õhku hingata. See auto on korraga muutunud väikeseimaks autoks kogu pagana maailmas.

„Kas me paneme Marcuse tõesti siin maha?” küsib üks murelik hääl minu selja tagant.

Ma marsin otsustavalt üle tankla esise väljaku hoone poole. Eesmärk on minna nii kiiresti, et Dylan ei jõuaks mulle vestlemiseks piisavalt lähedale. Siiani on mul õnnestunud vältida temaga otsest silmsidet sest ajast saadik, kui me kõik Minisse istusime. Ma usun, et see võib veel järgmise neljasaja miili jagu korda minna küll.

Rodney suudab saamatu mehe kohta väga kiiresti käia. Ma vaatan üle öla tema poole.

„Ei, tõenäoliselt mitte,” ütlen. „Marcusel on kalduvust draamat teha. Kui teda kohe alguses paika ei pane, janditab ta terve päeva.”

„Kust sa teda tunnend?”

Kui me tanklani jõuame, tuiskab Rodney minust mööda, et mulle ust lahti hoida. Ma pilgutan silmi. Ta on nii kohmakas. Temas on midagi poisikeselikku, kuigi ta peab olema vähemalt kolmkümmend.

„Me käisime Dylaniga kunagi.”

„Ah soo. Ah soo. Oh issand, kui uskumatult ebamugav olukord!” ütleb Rodney ja surub mõlemad käed suule.

Ma hakkan endalegi üllatuseks naerma. „Umbes nii, jah.”

Võtan ühelt riivililt peotäie šokolaadibatoone. Me pakkisime Debiga reisile kaasa piisavalt suupisteid kahele inimesele, aga Dylan sööb nagu hobune. Kui ta peaks maiustustele jälile saama, on meil juba Farehami jõudes toit otsas.

„Kahju, et sa niimoodi selle kõige keskele sattusid,” ütlen Rodneyle. „Aga pole hullu midagi. Me Dylaniga suudame paar tundi viisakalt käituda küll, ära muretse.”

„Ah et kõik lõppes siis, noh, sõbralikult?” küsib Rodney ja sirutab ostukorvi minu poole. Ma panen sinna šokolaadibatoonid, viis pakki küpsiseid ja omajagu kommikotte.

„Hm, sõbralikult ...”

Sel õhtul, kui Dylan mind maha jättis, olin ma tema peale karjunud. Mitte niimoodi, nagu seda tavaliselt mõeldakse – nagu rööki-des –, aga samas ikka tõesti karjunud: suu pärani lahti, kurk kähe. Ma olin rusikatega talle vastu rinda tagunud, nuuksunud, kuni kogu mu keha oli omadega täiesti läbi. Ma ei söönud pärast seda kolm päeva.

„Suhteliselt,” ütlen. „Suhteliselt sõbralikult.”

Kui me tagasi auto juurde läheme, naaldub Dylan selle külje vastu, käed rinnal risti, ja vaatab kusagile vasakule kaugusse. Tema selja taga tõuseb päike. Ta näeb välja selline, nagu peaks mingil reklaamplakatil olema. Mõne indiebändi või kalli lõhnaõli omal. Ta on ikka veel lohakalt elegantne ja äraolev, aga ta on nüüd kuidagi täiskasvanulikum – justkui oleksid teravad nurgad maha hõõrutud.

Mu pilk jääb veidi liiga kauaks temale püsima, ja ta vaatab mulle otsa vaid hetk enne seda, kui ma silmad uuesti maha löön.

„Addie,” ütleb ta, kui me lähemale jõuame.

Ta astub ettepoole, et minult kotte võtta. Ma keeran kõrvale ja lähen temast mööda, auto pagasiruumi juurde.

„Addie, palun,” ütleb ta uuesti, sedakorda vaikselt. „Me peak-sime rääkima. Peame suurema osa päevast koos samas autos veetma. Kas sa ei tahaks – noh – lihtsalt ... muuta seda vähem ... ebamuga-vaks?”

Ma lajatan pagasiluugi kinni. Mul õnnestus suurivaevu uued suu-pisted sisse mahutada, aga nüüd ei näe tagumisest aknast enam eriti

välja. Dylanil ja Marcusel tundub nii palju pagasit olevat, nagu nad oleksid Mariah Carey, ja siis on seal veel kogu Debi rinnaga toitmise varustus: kaks pumpa, jahutuskott, pudelid ...

„Ma lähen uitan natuke ringi, sirutan jalgu,” ütleb Rodney. „Näeme viie minuti pärast?”

Ma poleks pidanud ütlema „suhteliselt sõbralikult”. Rodney ei oleks mind Dylaniga kahekesi jätnud, kui ma oleksin öelnud, et see mees rikkus mu elu ära.

„Addie ... kas sa ei võiks mulle vähemalt otsa vaadata?”

Ma tõesti ei tea, kas ma seda suudaksin. See teeb haiget, kui ma püüan Dylanile otsa vaadata. Tundub, nagu oleksime kaks samanimelise poolusega magnetit, mis teineteisest eemale tõukuvad. Ma vaatan hoopis aknast välja, muruplatsi poole, kus mõned inimesed oma koertega trenni teevad. Seal on väike puudel, kes jookseb ringiratast, ja jaburates roosades traksides taksikoer. Päike nihkub nende taga ülespoole, joonistades murule pikki varje. Ma märkan Marcust, kes on kummardunud üht saksa lambakoera tervitama. Loodetavasti on see kuri koer. Mitte et ma tahaks, et ta Marcust hammustaks, aga natuke uriseda võiks keegi ta peale küll.

„Kus Deb on?” küsin.

„Teie ema helistas talle Riley pärast.”

Ma vaatan talle otsa. „Deb rääkis sulle Rileyst?”

Dylani pilk on leebe. „Just äsja. Ma arvasin, et sa ... Ma arvasin, et sa oleksid sellest mulle rääkinud. Sellistest asjadest nagu see, et Deb sai lapse.”

„Me ju ütlesime, et ei hoiu ühendust.”

„Sina ütlesid. Mitte meie.”

Ma kergitan kulme.

„Vabandust,” ütleb ta. „Vabandust.”

Ma näperdan oma käevõrusid. Mu küüned on pulmade jaoks värskest lakitud, aga need on nii lühikesed, et näevad natuke tobedad välja. Väikesed punased kõndid.

„Igatages on mul Debi pärast tõeliselt hea meel,” lausub Dylan, kui ma midagi ei ütle.

„Ja natuke üllatunud oled ka?”

Ta naeratab ja ka mina hakkab juba naeratama, kuid saan siiski jaole.

„Kas sa ei kavatsegi küsida, kes on isa?” küsin.

„Ma oletan, et tal polnud midagi sihukest üldse vajagi,” ütleb Dylan. „Nagu Gaiangi mitte, kui ta Uranose sünnitas. Tead seda lugu?”

Suurest jõupingutusest hoolimata hakkab mu näole taas naeratus kerkima. „Sa tead väga hästi, et ei tea,” ütlen puiselt.

„Just,” poeab ta kähku. Ta silub juuksed üle pea, nagu oleksid need ikka veel nii pikad, et võiksid talle silma tükkida – vana harjumus. „Kreeka mütoloogia, väga targutav, närvidele käiv võrdlus, anna andeks. Ma mõtlesin lihtsalt seda, et Debil pole kunagi meest tarvis olnud, või kuidas? Mitte et kellelgi üldse meest *tarvis* peaks olema, aga ... oh issand.”

„Sõidame!” kostab meie tagant. Marcus tormab meist mööda ja avab tagaukse. „Soovitan sul mootorile hääled sisse panna. Rodney jookseb, nagu oleks tal tuli takus.”

Ma pööran ringi just sel hetkel, kui Deb ilmub välja ja pistab telefoni oma dressipluusi taskusse. Ta poeb Marcuse järel autosse, kui ma juhikohale istun. Ma satun paanikasse: kas see tähendab, et Dylan tuleb minu kõrvale ette istuma?

„Mida Rodney teeb?” küsib Deb.

Ma vaatan üle õla tagasi, muruplatsi poole. Rodney jookseb pikade käte-jalgade virvarrina meie poole, juuksed peas püsti. Tema kannul on saksa lambakoer, kes veab omanikku rihmapidi järel.

„No tõesti super,” pomisen autosse istudes ja süütevõtmega kohmitsedes.

Marcus hõikab juubeldavalt, kui Rodney poeb lõõtsutades tagaistmele.

„Vabandust!” hüüab ta. „Vabandust! Vabandust!”

Deb aietab kuidagi muljutult. „Palun ära vehi niimoodi kätega,” ütleb ta. „Üks sattus mu tupele väga lähedale.”

„Oh issand, ma palun *tõesti* vabandust,” ütleb hingetu Rodney, kes on nagu piinlikkus ise.

Dylan istub esiistmele. Ta püüab jälle mu pilku tabada.

„Pole hullu midagi,” ütleb Deb. „Ma pressisin sellest asjandusest lapse välja, see on sitke.”

„Oi ei,” kostab Rodney. „Oi, ma ei ... Palun väga vabandust.”

„Ma olin juba unustanud, kui väga Deb mulle meeldib,” kuulutab Marcus.

„Tõsi ka või?” küsib Deb suure huviga. „Sest sina ei meeldi mulle kohe üldse.”

Ma sõidan tankla juurest minema. Ma ei suuda vastu panna – mu pilk vilksab korraks kõrvalistmel istuva Dylani poole.

„Ees on kõigest kolmsada viiskümmend kaheksa miili,” ütleb ta, nii vaikselt, et ainult mina teda kuulen.

Marcus seletab Debile, et teda „mõistetakse tihti valesti” ja et tal on „tegelikult käsil meeleparandus, umbes nii nagu mingil 19. sajandi kehva romaani elupõletajal”.

„Kolmsada viiskümmend kaheksa miili,” ütlen. „See läheb kahtlemata nagu lennates.”